

Diumenge 16 de durant l'any / A

Lectura primera

Sa 12,13.16-19

Lectura del llibre de la Saviesa

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial

85,5-6.9-10.15-16a (R.: 5a)

Vós, Senyor, sou indulgent i bo,
ric en l'amor per a tothom que us invoca.
Senyor, escolteu la meva pregària,
escolteu la meva súplica.

i gloricaran el vostre nom.
Diran: «Sou gran, Senyor,
són prodigioses les vostres obres,
vós sou l'únic Déu.» R.

R. Senyor, vós sou indulgent i bo.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne,
lent per al càstig, fidel en l'amor,
mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

Tots els pobles que heu creat
vindran a fer-vos homenatge

Lectura segona

Rm 8,26-27

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

Evangelí

Mt 13,24-43

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu

també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

[Els proposà encara una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un gra de mostassa que un home ha sembrat en el seu camp: és la més petita de totes les llavors, però, a mesura que creix, es fa més gran que totes les hortalisses i arriba a ser com un arbre, tant, que els ocells hi van per ajocar-se a les seves branques.»

Els digué també una altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb el llevat, que una dona amaga dintre la pasta de mig sac de farina i espera, fins que tota ha fermentat.»

Tot això Jesús ho digué a la gent en paràboles i no els deia res sense paràboles. Així es complia allò que havia anunciat el profeta: «Els meus llavis parlaran en paràboles, exposaré coses que han estat secretes des de la creació del món.»

Llavors, deixà la gent i se n'anà a casa. Els deixebles anaren a demanar-li que els expliqués la paràbola del jull sembrat en el camp. Ell els digué: «El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La bona llavor són els del Regne. El jull són els del Maligne. L'enemic que els ha sembrat és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com cullen el jull i el cremen, passarà igual a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels, recolliran del seu Regne tots els escandalosos i els qui obren el mal, i els llençaran al forn encès; allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Llavors els justos, en el Regne del seu Pare, resplendiran com el sol.

»Qui tingui orelles, que ho senti.»]